

Om EDM

I løbet af 00'erne og 10'erne blev EDM (forkortelse for Electronic Dance Music) samlebetegnelse for en lang række digitalt producerede dansemusikgenrer. Tidligere havde instrumental dansemusik ofte haft en lidt subkulturel placering og været en entydig brugsmusik til dansebegivenheder, raves, diskoteker mm. Men omkring 2010 begynder en mere poporienteret EDM også at indtage de normale pophitlister, fx Avicii: "Levels" (2011) og Martin Garrix: "Animals" (2013). Begge numre er overvejende instrumentale (Levels har dog en længere vokalsample af et R&B-nummer fra 1962) og ligger formmæssigt ganske langt fra normal popmusik. "Levels" består fx to lange instrumentale dansemusikafsnit med synthesizerriff over stortromme på alle fire ("four on the floor") med offbeat hihat afbrudt i midten af et kortere breakdown med den tidligere omtale vokalsample.

Det er dog et andet EDM-fænomen som i særlig grad kommer til at påvirke popmusikken, nemlig droppet. Et drop betegner det fænomen at (danse-)musikken dykker i intensitet og derefter foretager en opbygning ("build up") frem mod et kort break hvorefter beatet indtræder i fuld styrke igen. Herunder ses en skitse af et eksempel på et EDM-drop:

Droppet kan have mange forskellige udformninger, men som regel vil der altid ligge en stigende underdeling i stor- eller lilletromme. Der ses lidt forskellig brug af drop-begrebet, hvor det både kan henvise til drop-stykket, til breaket og til hele komplekset af build up, break og dropstykke. Lyt fx til de følgende eksempler på EDM-drops:

Darsen: "Achilles" (2014) <https://youtu.be/gwGWzUUijmY?t=201>

Dimitri Vegas & Like Mike vs. Ummet Ozcan: "The Hum" (2015)
<https://youtu.be/exJlapzPnlc?t=101>

Martin Garrix: "Animals" (2013)
<https://youtu.be/gCYcHz2k5x0?t=143>

Det er dog ikke altid at der et build up til droppet:
Avicii: "Wake Me Up" (2013)
<https://youtu.be/lcrBM1l Bol?t=58>

Groovet i drop-stykket vil ofte være ganske simpelt og har med rødder i diskoen som regel denne opbygning – hvor lilletrommen dog ofte udelades eller blot er en stortromme med en lidt anden lyd. Og måske endda stortrommen står helt alene med et synthesizeriff:

Omkring løbet af 10'erne bliver det uhyre almindelig at inkorporere dropstykker i mere almindelig mainstreampop, fx i David Guetta & Sias "Titanium" (2011), Justin Biebers "Sorry" (2015), Dua Lipas "Scared To Be Lonely" (2017) – og endda vores hjemlige Minds of 99 der nogen gange kombinerer EDM-elementer med mere traditionel rock og punk.

Hvor popmusik før og omkring årtusindskiftet stort set altid havde denne formmæssige opbygning – med klimaks ved omkvædets indtræden, særligt efter kontraststykket:

Intro	Vers 1	Omkvæd	Vers 2	Omkvæd	Kontraststykke	Omkvæd	Omkvæd
-------	--------	--------	--------	--------	----------------	--------	--------

I 10'erne bliver en ny formtype almindelig – hvor omkvædet i stigende grad får karakter af et slags ekstra prechorus frem mod dropstykket som overtager omkvædets klimaks karakter:

Intro	Vers 1	Omkvæd	Dropstykke	Vers 2	Omkvæd	Dropstykke	Omkvæd	Dropstykke
-------	--------	--------	------------	--------	--------	------------	--------	------------

Nogen gange vil dropstykket (udover et synthesizertema) fortsat have vokale omkvædselementer – således at denne EDM-inspirerede popform får to slags hookorienterede omkvæd efter hinanden. Ofte ser man at anden del af verset har bro- eller prechorus karakter og dermed muliggør en meget udstrakt og effektiv opbygning frem mod dropet:

Intro	Vers 1	Prechorus/Bro	Omkvæd	Dropstykke
-------	--------	---------------	--------	------------

I 20'erne synes det som om dropstykkerne i pop er blevet mindre udbredt, men der er ingen tvivl om at popformerne efter påvirkningerne fra EDM og rap er blevet mindre stabile – og at fx kontraststykker er betydeligt mindre almindelige end tidligere. Endelig er der en lang række kunstnere (fx Charlie Puth) der anvender mere utydelige dropstykker, fx som fortsættelser af normale omkvæd.

Det amerikanske branchetidskrift og hitlisteproducent Billboard udråbte 2016 som "pop-drop-året":

"This is the year of the "pop-drop," the post-chorus musical interlude that blends techniques from electronic dance music to hip-hop, and it's taken the chorus' place in pop music. The pop-drop is the new climax of the song, right where we would expect to hear the chorus, and it is absolutely everywhere. It's set up by what's known as the "pre-chorus," which typically cues a sing-along refrain. Then where we expect the chorus, we get yet another section of build, a kind of pseudo-

chorus that further heightens expectations. Finally, the pop-drop lands. The singer literally drops out, replaced by synthesizers and chopped-up, distorted vocal samples that vaguely reference the earlier lyrics. There is no need to sing along. Paired with a syncopated beat, the pop-drop invites the listener to just feel the music in a way that's unexpected, revelatory and just plain fun."¹

¹ Charlie Harding: How the Pop-Drop Became the Sound of 2016. Billboard 19. december 2016. <https://www.billboard.com/music/music-news/pop-drop-sound-of-2016-chainsmokers-justin-bieber-switched-on-pop-7625628/>